

Arrest

nr. 246 015 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De ouders van de minderjarige verzoekster dienen op 23 juni 2017 voor verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeksters ouders worden op 14 september 2018 en 10 oktober 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent nog minderjarig. Uw ouders verklaren dat u over de nationaliteit van Ecuador beschikt maar ook aanspraak zou kunnen maken op de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren in Quito, Ecuador, maar ging toen u slechts enkele maanden oud was terug met uw ouders naar Barsiquimeto in Venezuela, waar u tot aan uw vertrek uit het land heeft verbleven. Uw ouders verklaren dat u niet meer in Ecuador terecht kan omdat zij er als Venezolanen te maken kregen met xenofobie en discriminatie. Ook in Venezuela vrezen zij dat u gevolgen zult kennen van de vervolging waarvoor uw ouders besloten het land te verlaten. Zij verklaren dat uw vader betrokken was bij de organisatie van studentenprotesten, om die reden zou hij door de Venezolaanse autoriteiten gevisieerd worden. Zij verklaren dat u gevaar zou lopen omdat u de dochter bent van uw vader die vervolgd zou worden. Zij halen eveneens aan dat veel kinderen overlijden in Venezuela door de slechte situatie in het land en ook zij de angst hebben dat u om die reden iets zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas leggen uw ouders uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw geboorteregistratie en een apostile neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd [en advocaat] die in de mogelijkheid verkeerde[n] om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op uw jonge leeftijd [...] werden uw ouders gehoord in uw hoofd. De beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming is dan ook louter gebaseerd op elementen door uw ouders aangehaald. Uw ouders verklaren te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van uw vader. Zij vrezen dat ook u hierdoor negatieve gevolgen zou kennen. Verschillende aspecten wijzen er echter op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u vervolging zou dienen te vrezen omwille van de medewerking van uw vader aan enige protesten.

Vooreerst wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van "het land waarvan u de nationaliteit" bezit, in casu Ecuador. Volgens de verklaringen afgelegd door uw ouders en de neergelegde documenten beschikt u louter over de nationaliteit van Ecuador, zodoende dient uw vrees voor vervolging ten opzichte van dit land beoordeeld te worden. Uw ouders verklaren dat u niet in Ecuador terecht kan omdat zij er geen goede ervaringen hebben. Zij verklaren bij hun verblijf in het land te maken te hebben gehad met xenofobie en discriminatie. Daarnaast wijzen ze op het feit geen netwerk te hebben in Ecuador (notities persoonlijk onderhoud dd 14.09.2018 (verder CGVS I) p.24 en notities persoonlijk onderhoud dd 10.10.2018 (verder CGVS II) p.11). Uw vader verklaart problemen te hebben gekend op de club waar hij werkte als trainer en ook bij de bevalling werden jullie niet in elk ziekenhuis goed ontvangen. Uw ouders verklaren er zich niet op hun gemak te hebben gevoeld (CGVS I p.9-10).

Echter, uit deze verklaringen blijkt evenzeer dat zij er zes maanden lang zonder enige specifieke daden van vervolging konden verblijven en dat uw vader er zelfs een job kreeg aangeboden. Nergens in hun verklaringen kunnen zij concreet aangeven welke negatieve gevolgen dit voor u, als een staatsburger van het land, zou kunnen hebben. Zodoende kan de discriminatie die door uw ouders wordt aangehaald niet als in die mate ernstig worden beschouwd dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming.

Ondergeschikt en volledigheidshalve wordt eveneens uw vrees ten opzichte van Venezuela beoordeeld, het land van nationaliteit en verblijf van uw ouders. Uw ouders verklaren immers dat ook u over de Venezolaanse nationaliteit zou kunnen beschikken en zij ondernamen hier al enige administratieve stappen toe (CGVS I p.6-7). Wat betreft uw vrees ten opzichte van Venezuela blijkt uit de verklaringen afgelegd door uw ouders dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw ouders. Uw ouders verklaren dat u risico's loopt omdat u de dochter bent van uw vader en u problemen kan krijgen omdat zij wraak willen nemen op uw vader (CGVS I p.23 en CGVS II p.11). Er werd echter besloten dat uw ouders er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw verzoek om internationale bescherming. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw ouders op basis van een vrees voor vervolging omwille van de politieke activiteiten van uw vader zijn de volgende:

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij visereren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat u over een danig politiek profiel beschikt of een centrale of zichtbare rol bij deze protesten zou hebben gespeeld dat automatisch kan worden aangenomen dat u onder de aandacht zou komen van de autoriteiten.

U verklaart met verschillende andere atleten samenkomsten te organiseren op de universiteit. In 2016 heeft u deze samenkomsten hervat, initieel handelde dit enkel over het leven op de universiteit en waren het sportieve activiteiten, groepsactiviteiten en therapieën. [X.], een andere atleet, trok zich terug uit de sportactiviteit en werd politiek leider. U verder gaf aan dat [X.] de leider was. Verder noemde u [E.], [S.], [J.], [T.] en [M.] als organisatoren met leidende functies (notities persoonlijk onderhoud dd 10.10.2018 (verder CGVS II) p.6). U verklaart dat vanaf mei 2016 deze bijeenkomsten meer politiek getint werden en jullie opnieuw een protest organiseerden (CGVS II p.5-6). Echter uit uw verklaringen blijkt niet dat u een dermate zichtbare rol speelde bij deze protesten dat dit tot vervolging zou kunnen leiden. U verklaart zich nooit officieel bij een oppositiepartij te hebben aangesloten om uw schermcarrière niet te hypothekeren. Indien u wou blijven schermen kon en mocht u niet politiek actief zijn en u verkoos dan ook zich niet expliciet te engageren (notities persoonlijk onderhoud dd 14.09.2018 (verder CGVS I) p.18 en p.22 en CGVS II p.6). Uw gaf aan dat uw taak bestond uit de plaats en het tijdstip van de protestactie te bepalen, berichten te zenden naar contacten uit de database van [X.] met de vraag om mee te doen en logistieke zaken (CGVS II p.6). Hieruit vloeit dan ook voort dat er niet kan worden aangenomen dat u een zichtbare rol heeft gespeeld binnen de oppositie.

Wat uw rol binnen de door u aangehaalde protesten betreft kan ook hieromtrent niet worden gesteld dat het een dermate centrale of zichtbare rol betreft dat dit aanleiding zou geven tot vervolging. U verklaart - zoals eerder aangehaald - zich voornamelijk ingezet te hebben bij de logistieke organisatie van deze protesten, zoals auto's, banden en boomstronken aanbrengen om barricades te kunnen oprichten (CGVS I p.20). Daarnaast zou u ook getracht hebben om te mobiliseren voor deze protesten door berichten te versturen om mensen op te roepen om deel te nemen aan deze protesten. U gebruikte daarvoor de database die u werd voorzien door een ander lid van de groep die lid was van een politieke partij (CGVS II p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u zichtbaar mensen zou hebben opgeroepen om aan deze protesten deel te nemen of een centrale of zichtbare rol te hebben gespeeld bij de organisatie van deze protesten. Bovendien situeert u uw politiek activisme slechts in een zeer beperkte periode. U verklaart slechts twee keer betrokken te zijn geweest bij protesten, een eerste keer in maart 2014 en een tweede keer in april 2017 (CGVS II p.6). U verklaart na het protest in maart 2014 geen problemen te hebben gekend (CGVS I p.15). Daarenboven zou u in deze periode grotendeels in het buitenland hebben verbleven voor competitie in het schermen (CGVS I p.8). Eveneens verbleef u enige tijd in Ecuador voor de bevalling van uw vrouw. U verklaart van eind juni 2016 tot begin december 2016 in Ecuador te hebben gewoond (CGVS I p.9). Zodoende kan niet gesteld worden dat u reeds voor de protesten van april 2017 gekend was bij de autoriteiten, wat u zelf ook aangaf (supra). Tegelijkertijd verklaart u dat al sinds mei 2016 de vergaderingen die u bijwoonde politiek geïnspireerd waren. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u toen reeds problemen kreeg bij een terugkeer uit Ecuador naar Venezuela. Ook dit zorgt er voor dat er niet kan aangenomen worden dat uw politiek activisme van die aard was dat dit er zonder meer toe zou leiden dat u onder de aandacht kwam van de Venezolaanse autoriteiten en als een hardnekkige opposant zou worden beschouwd, laat staan worden vervolgd.

Ten tweede legt u uiterst vage verklaringen af over de manier waarop u uiteindelijk onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen, wat de geloofwaardigheid van uw vervolging verder aantast.

Wanneer u wordt gevraagd of de Venezolaanse autoriteiten wisten dat u actief was bij de protesten kunt u enkel vermoeden dat zij wel op de hoogte moeten zijn en gissen naar de manier waarop zij dit te weten kwamen. U denkt dat zij wisten dat u actief was gezien de onbekende auto die voor uw deur stond en omdat u gekend bent in de buurt door uw sport (CGVS I p.20). U vreest dat mensen uit de gemeenschap die de overheid steunen u zouden kunnen verklapt hebben of een verkeerde opmerking kunnen hebben gemaakt (CGVS I p.21, CGVS II p.8). U brengt echter geen enkel concreet element aan om deze verklaringen te staven, u kan er enkel van uit gaan dat het op deze manier moet zijn gebeurd zonder hier ook maar enige aanwijzing toe te hebben. Bovendien blijkt uit uw hierboven geschetste activisme dat u geen zichtbare rol opnam binnen de organisatie van deze protesten zodat u toch minstens een concrete aanwijzing zou moeten kunnen verschaffen wat er voor zorgt dat u vermoedt dat u verklapt bent geweest door bureu. Wanneer u verklaart dat u gekend bent in de buurt kan dit niet als voldoende indicatie worden beschouwd om aan te nemen dat zij op de hoogte waren van uw activisme, laat staan dat ze dit eveneens zouden doorgeven aan de autoriteiten. U verklaart namelijk eveneens dat u niet eens persoonlijk gekend was, u stond bekend als 'de schermer' en velen kenden niet eens uw naam (CGVS I p.20). Dat u er niet in slaagt enigszins concrete verklaringen af te leggen over de manier waarop u gekend geraakt zou zijn bij de Venezolaanse autoriteiten doet verder afbreuk aan uw verklaringen daadwerkelijk door hen vervolgd te zijn geweest.

Daarnaast geeft u aan na de incidenten kort na de protesten van april 2017 geen problemen meer te hebben gekend, wat opnieuw de geloofwaardigheid dat u een gezocht oppositielid zou zijn dat bekend staat bij de autoriteiten ondermijnt. U situeert de vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan enkel in april 2017 (CGVS I p.20-21). U verliet Venezuela echter pas in juni 2017 (CGVS I p.13) zonder in die periode nog enige problemen te kennen. U verklaart te vermoeden dat de autoriteiten nog actief naar u op zoek zijn omdat zij twee maanden na uw vertrek langsgingen bij uw moeder (CGVS I p.22). Het is echter opmerkelijk dat zij dan uw moeder zouden opzoeken zonder net na de protesten verdere inspanningen te hebben geleverd om u aan te spreken of op te pakken. Daarenboven kon u zonder enige problemen met uw eigen paspoort het land verlaten, wat niet alleen opmerkelijk is voor iemand die verklaart te vrezen voor vervolging door de autoriteiten maar ook een risico inhoudt van uwentwege om op deze manier het land te verlaten.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u onder de aandacht van de autoriteiten zou zijn gekomen terwijl anderen - door u omschreven als leidende en organiserende leden - waar u nauw mee

samenwerkte vervolging konden ontlopen. U noemt [X.], [E.] en [S.] als de leidende en organiserende leden van de groep waar u toe behoorde (CGVS II p.6). [X.], de politieke leider van uw groep, zou een hoge positie bemachtigd hebben in een oppositiebeweging (CGVS I p.17 en p.23 en CGVS II p.6) maar zou beschermd worden net omdat hij deze positie bekleedde en als publiek persoon moeilijker te raken viel (CGVS II p.9). Voor [E.] volstond het om naar een ander dorp te verhuizen om vervolging te ontlopen en [S.] was nog student en zou geen concrete problemen hebben gekend (CGVS II p.9). Hieruit blijkt dat het voor hen die zich in een gelijkaardige situatie zouden hebben bevonden en zelfs een meer centrale en hogere politieke positie innamen niet noodzakelijk was ter bescherming het land te verlaten. Er wordt dan ook niet ingezien waarom het in uwen hoofde net wel noodzakelijk zou zijn geweest het land te verlaten of dat u geen veilig onderkomen zou kunnen vinden binnen Venezuela en u zich louter op internationale bescherming zou kunnen beroepen.

Opmerkelijk hierbij is eveneens dat uw vrouw foutief geïnformeerd blijkt over het lot van deze anderen in de groep. Zij gaat er van uit dat de meeste van hen wel gevlucht zijn (notities persoonlijk onderhoud vrouw dd 10.10.2018 p.7). Het schaadt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dat u dit niet met uw vrouw zou hebben besproken en dat zij geen beter inzicht heeft in het risico dat u liep of de manieren waarop met dit risico kan worden omgegaan. U verklaart eveneens dat een ander lid van uw groep, Tony, dezelfde problemen zou gekend hebben als u en om het leven kwam tijdens een betoging (CGVS I p.19 en CGVS II p.7 en p.9). Uit uw verklaringen komt echter niet naar voren dat hij gedurende deze betoging specifiek geïdende zou zijn. Het lijkt er dan ook naar dat hij beschouwd kan worden als één van de slachtoffers die vallen tijdens dergelijke betogingen. Hoe betreurenswaardig dit ook is, dit toont niet aan dat hij het slachtoffer was van een persoonlijke aanval door de autoriteiten omwille van zijn activisme. Mocht dit al het geval zijn toont dit evenmin aan dat u hetzelfde risico zou lopen, elk risico dient namelijk individueel beoordeeld te worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u nergens in de door u neergelegde krantenartikelen vermeld staat (CGVS I p.18). Ook dit wijst er op dat u geen zodanige rol speelde binnen de Venezolaanse oppositie of dat u dusdanig onder de aandacht stond dat u vervolging zou moeten vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Ten derde legt u eveneens vage verklaringen af met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u zou gekend hebben, wat opnieuw de geloofwaardigheid van deze vervolging aantast.

Vooreerst bent u niet eenduidig noch concreet met betrekking tot de enige rechtstreekse vervolging die u zou hebben gekend. Gedurende uw eerste onderhoud voor het Commissariaat-generaal spreekt u over één telefoontje waarbij u bedreigd werd. U verklaart dat het dat ene telefoontje was die jullie er toe aanzette de beslissing te nemen om het land te verlaten (CGVS I p.21). Uw vrouw daarentegen spreekt gedurende haar eerste onderhoud voor het Commissariaat-generaal reeds van twee dreigtelefoontjes (notities persoonlijk onderhoud vrouw dd 14.09.2018 p.11). Gedurende uw tweede onderhoud voor het Commissariaat-generaal haalt ook u twee verschillende telefoongesprekken aan (CGVS II p.8). Dat u niet eenduidig weet te zijn over de enige persoonlijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen doet reeds ernstige twijfel rijzen bij deze vervolging. Daarenboven blijft u uiterst vaag met betrekking tot de manier waarop u geïdende werd. Wanneer u wordt gevraagd van wie deze bedreigingen uit gingen kan u enkel vermoeden dat u bedreigd werd door de collectivos, zonder hier enig uitsluitel over te kunnen geven. U verklaart dat het bekend is dat zij dergelijke auto's gebruiken als deze die voor uw huis stonden en dat telefonische bedreigingen hun tactiek uitmaken (CGVS I p.13 en p.21). Op geen enkel moment zou u persoonlijk zijn aangesproken of ook maar enige vragen zijn gesteld over uw activisme (CGVS I p.22). Dat u slechts dergelijke vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen kunt afleggen over de vervolging die u heeft gekend doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid daadwerkelijk vervolgd te zijn of geïdende te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Daarbij is het eveneens opmerkelijk dat u bij de duiding van uw vrees naar de algemene situatie in het land verwijst eerder dan naar uw eigen ervaringen. U vreest dat zij één voor één de oppositie zouden achternazitten en verwijst daarbij naar wat uw vriend Tony overkwam en dat dat er voor zorgde dat u besepte dat het 'gevaar dichterbij' kwam en de protesten feller werden (CGVS II p.9-10). U verwijst eveneens naar aankondigingen en krachttal van de overheid in de media om uw vrees voor vervolging te staven (CGVS I p.19). Dat u naar de algemene situatie verwijst eerder dan persoonlijke vervolgingsfeiten aan te halen zorgt er voor dat uw eigen ervaringen des te ongeloofwaardiger worden. Uw vrees lijkt dan ook eerder voort te komen uit het gewelddadigere en feller karakter van de protesten en de reactie hierop dan uit het feit dat u persoonlijk geïdende werd.

Tot slot dient er eveneens gewezen te worden op verschillende andere aspecten die de vervolging die u aanhaalt ondergraven.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot begin 2017 door de overheid werd betaald als atleet. U verklaart dat u tot eind 2016 een loon ontving van de nationale stichting voor atleten, daarnaast werd u tot begin 2017 betaald door de minister van sport voor uw lidmaatschap van het nationale team. Ook uw vrouw bleef steeds in loondienst als leerkracht, het was pas na uw aankomst in België dat jullie haar ontslagbrief hebben ingediend (CGVS I p.11). Dit terwijl u sinds mei 2016 politiek getinte vergaderingen zou hebben bijgewoond. Dat u al die tijd betaald werd door de staat ondermijnt uw geloofwaardigheid als zou u als een opposant worden beschouwd en vervolging riskeren van deze zelfde overheid.

Ook uw verklaringen omtrent uw eerdere (legale) reizen naar het buitenland en uw uiteindelijke (legale) vertrek uit Venezuela dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw vervolging. U verklaart nooit problemen te hebben gekend bij uw reizen naar het buitenland. Steeds kon u zonder enige incidenten het land verlaten en er terugkeren, ook wanneer u naar Ecuador reisde voor de geboorte van uw dochter ging dit probleemloos (CGVS I p.15). Nochtans was u op dat moment reeds politiek actief waardoor het opmerkelijk wordt bevonden dat u zich daar geen vragen bij stelde. Ook het gegeven dat u verklaart voor uw definitieve vertrek uit Venezuela enkele dagen naar Caracas te zijn gereisd om het visum voor uw dochter te regelen en daarna terug te zijn gekeerd naar Barquisimeto schaadt uw geloofwaardigheid als zou u het land verlaten hebben uit een vrees voor vervolging (CGVS I p.14-15). Hoewel u verklaart vroeg in de ochtend te zijn vertrokken om geen aandacht op jullie te vestigen is het opmerkelijk dat u zou besluiten na een eerste reis naar Caracas nog voor enkele dagen terug te keren naar Barquisimeto. Indien u daadwerkelijk vervolging zou vrezen valt aan te nemen dat u niet het risico zou nemen om slechts voor een paar dagen terug te keren naar Barquisimeto en u opnieuw bloot te stellen aan mogelijke vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte uit een gegronde vrees voor vervolging Venezuela te hebben verlaten en het risico zou lopen persoonlijk geïdoleerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

De documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De verschillende identiteitsdocumenten van u en uw vrouw die u neerlegt kunnen op geen enkele manier een aanwijzing vormen voor de vervolging die u beweert te vrezen, zij vormen louter een bewijs van uw identiteit, wat in deze niet ter discussie staat. Betreffende de foto's die moeten aantonen dat uw auto zou zijn uitgebrand, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de foto's niet kan worden afgeleid dat het werkelijk uw auto betreft, laat staan dat deze uitbrandde als gevolg van een gerichte actie om u persoonlijk te raken. Eerder lijkt het schade die willekeurig werd berokkend gedurende een manifestatie. Bovendien betreft dit feiten uit 2014 terwijl het de feiten in april 2017 zijn die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek. De verschillende artikelen die u neerlegt schetsen de algemene situatie in het land. U geeft zelf aan nergens in deze artikelen vernoemd te worden, zodoende zijn ook dergelijke artikelen niet in staat het persoonlijk risico in uwen hoofde aan te tonen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Ook uw reisdocumenten werpen geen ander licht op de door u aangehaalde feiten. De manier waarop u bent gereisd staat volledig los van de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Uw advocaat maakte het Commissariaat-generaal opmerkingen over met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen handelen echter louter over het taalgebruik en bevat geen inhoudelijke opmerkingen die de appreciatie van de door u aangebrachte feiten in een ander daglicht stellen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Er worden enkel documenten neergelegd die uw nationaliteit en uw identiteit aantonen, wat in deze niet ter discussie staat. Op geen enkele manier kunnen deze documenten enige aanwijzing vormen voor mogelijke vervolging waaraan u zou worden blootgesteld bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Waar uw ouders aanhalen dat veel kinderen overlijden in Venezuela door de slechte situatie in het land en zij ook die vrees in uwen hoofde koesteren wordt er verwezen naar het feit dat dit louter een verwijzing naar de algemene situatie in het land betreft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw man in Venezuela steeds in de mogelijkheid waren om te werken, u gaf zelfs pas vanuit België uw ontslag (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.11). Daarnaast bleken jullie over voldoende spaargeld te bezitten om zowel jullie eigen vliegtuigtickets en dit van uw halfzus en om in België geruime tijd van te leven (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.14). Uw man voegt daarbij nog toe dat u in Venezuela een appartement bezit, waar zijn moeder momenteel woont (notities persoonlijk onderhoud man dd 14.09.2018 p.14). Dit toont aan dat uw financiële situatie niet in die mate precair is dat kan worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 januari 2019 een schending aan van *“artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”*.

Zij stelt dat haar ouders uiteen hebben gezet *“dat zij in Ecuador het slachtoffer waren van discriminatie en xenofobie, onder meer in de gezondheidszorg (bij de bevalling werd de moeder van verzoekster eerst geweigerd in het ziekenhuis), op de arbeidsmarkt (de vader van verzoekster werd verschillende maanden niet betaald), op de huizenmarkt etc”*. Zij wijst op *“het World Report 2018 Ecuador dat bevestigt dat er geen internationale bescherming geleverd wordt aan Venezolanen in Ecuador”* en op *“internationale media”* (*“The guardian, “Ecuador targets Venezuelan migrants after woman's death”, 21 januari 2019”, “Telesur, “Venezuela Announces Measures to Help Migrants Facing Xenophobia”, 21 januari 2019”, “The Washington Post, “Ecuador tightens rules for Venezuelans after brutal murder”*) waarin de xenofobie en discriminatie jegens Venezolanen in Ecuador zou worden bevestigd. Zij besluit *“dat zij als kind met Venezolaanse ouders een reëel risico loopt slachtoffer te zijn van xenofobie, die ten minste het niveau bereikt van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b)”*.

Verder voert zij aan *“dat het beginsel van de gezinseenheid zijn toepassing vindt, gelet op artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn en de aanbevelingen van UNHCR, waar gesteld wordt dat de nucleaire familie een afgeleide vluchtelingenstatus dient toegekend te worden indien er een situatie is van afhankelijkheid”*. Zij benadrukt dat zij minderjarig en volledig afhankelijk van haar ouders is, dat zij slechts drie maanden in Ecuador heeft gewoond en niet kan worden gescheiden van haar ouders, die in de onmogelijkheid zijn internationale bescherming te krijgen in Ecuador.

Verzoekster verwijst vervolgens *“naar de elementen uiteengezet in het beroep van haar ouders, gezien de bestreden beslissing hiernaar verwijst”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij *“de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hem verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”*.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 5 februari 2019 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een nota met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoekster en de COI Focus *“Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019 voegt.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verweerder maakt op 10 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanvullende nota's over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- 1) COI Focus *“Venezuela: terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België”* van 8 november 2019;
- 2) COI Focus *“Venezuela : situation socio-économique”*;
- 3) Venezuela. Situational update and 2019 outlook;
- 4) *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo*;
- 5) *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*;
- 6) *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis*;
- 7) *AI -Venezuela 2017-2018*;

- 8) *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela*;
- 9) *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts*;
- 10) *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*;
- 11) *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela*;
- 12) *Venezuelans turn to food production amid crisis*;
- 13) *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*;
- 14) IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017;
- 15) OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018;
- 16) COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- 17) COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- 18) OHCHR "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019.

4.2. Verzoekster legt ter terechtzitting van 17 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe stukken:

"1. Bewijzen van hun actieve politieke activiteiten in België sinds het indienen van het verzoekschrift;

a. Deelname manifestatie tegen Maduro voor het Europees Parlement op 30 januari 2019, georganiseerd door de organisatie VENEUropa, naar aanleiding van de komst van Francisco SUCRE, oppositielid van de Bolívar-partij, die zetelt in de Commissie Buitenlandse Zaken, foto's met Francisco SUCRE

b. Deelname manifestatie tegen voedseltekorten en weigering binnenlaten van humanitaire hulp, georganiseerd door Voluntarios por Venezuela op 23 februari 2019;

c. Ontmoeting met Roberto Patino op 15 maart 2019;

d. Ontmoeting met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" met de Ambasadrice, Mary Ponte, op 1 mei 2019

e. Oprichting organisatie "Desde Belgica por Venezuela", waar verzoekers oprichtende leden van zijn, die een expositie hebben georganiseerd rond de Venezolaanse diaspora, in verschillende Belgische steden (Leuven, Luik, Brussel) in augustus 2019, met foto-poster van verzoekster;

f. Deelname aanmoedigingen met hun organisatie "Desde Belgica por Venezuela" op 22 januari 2020 n.a.v. komst President Guaido naar België

2. Vaststelling door de universiteit betreffende de feiten d.d. 11 maart 2014 en betrokkenheid verzoekers met beëdigde vertaling;

3. Communiqué van de universiteit rond de feiten d.d. 11 maart 2014 met beëdigde vertaling;

4. Klacht neergelegd voor inbrandsteking van de wagen d.d. 12 maart 2014 met beëdigde vertaling;"

4.3. De verwerende partij maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018;

- COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;

- COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;

- OHCHR "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019;

- Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020;

- COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020;

- EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

5. Voorafgaande bemerking

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Volgens de verklaringen van haar ouders en de neergelegde documenten bezit verzoekster de Ecuadoriaanse nationaliteit.

Ter terechtzitting blijkt dat de ouders van verzoekster nog steeds bezig zijn de administratieve stappen te zetten opdat verzoekster, net als zij, zou kunnen beschikken over de Venezolaanse nationaliteit.

Heden liggen er evenwel geen stukken voor die erop wijzen dat verzoekster inmiddels ook de Venezolaanse nationaliteit heeft verworven.

Bijgevolg dient verzoeksters vrees te worden beoordeeld ten aanzien van haar enige land van nationaliteit, in casu Ecuador.

De motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot Venezuela zijn dan ook overtuigend. Verzoeksters argumentatie daaromtrent in het verzoekschrift is niet dienstig en behoeft dan ook geen verdere bespreking.

Dat verzoeksters ouders inmiddels als vluchteling werden erkend bij arrest nr. 246 014 van 11 december 2020 doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster meent dat het beginsel van gezinseenheid moet worden toegepast, wijst de Raad erop dat geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat oplegt om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend.

Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit dat verzoekster de dochter is van ouders die als vluchteling werden erkend, geeft haar niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en in concreto te worden beoordeeld. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon, en zeker niet nu verzoekster beschikt over een andere nationaliteit dan haar ouders.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *“dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van Richtlijn 2011/95 dat *“onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”*.

De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die internationale bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68).

Verzoekster moet aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Zij kan immers, indien zij gezinshereniging met haar ouders wenst, gebruik maken van de verblijfsprocedures die daarvoor specifiek bedoeld zijn.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ecuador omdat zij *“als kind met Venezolaanse ouders een reëel risico loopt slachtoffer te zijn van xenofobie, die ten minste het niveau bereikt van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b)”*.

6.2. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeksters vader, als voogd, hierover: *“We hadden er niets te doen, we hadden ook te maken met xenofobie. [...] We voelen er ons niet op ons gemak. Veel Venezolanen leven buiten Venezuela, om aan het leven daar te ontsnappen. De naburige landen, het zouden broederlanden moeten zijn, maar ze houden er niet van dat de Venezolanen in die landen zijn. Ik werkte in een club als trainer, we gingen daar voor de bevalling omdat ik die job werd aangeboden. Ze hielden er niet van dat iemand van Venezuela er ging, hoe zij het zeiden, ze zeiden dat we een job namen van iemand van Ecuador. Soms zeiden ze, onze uitrusting had de kleuren van Venezuela, ik hoorde steeds roepen ‘Venezolaan, ga terug naar je land, kom niet naar ons land.’”*

Hetzelfde, in het weekend, we werden geweigerd in de bars. [...] Ze lieten ons heel slecht voelen. [...] In de club waar ik werkte, ze betalen me laat. Als ik er ga en ik zeg hen dat ik betaald moet worden, je moet wachten omdat je Venezolaan bent, je hebt geen documenten. Als ze willen betalen ze je niet. [...] We voelden ons niet op ons gemak. Ik zei het mijn vrouw en ze zei dat ze er ook niet op haar gemak was. Hoe konden we op een plaats blijven waar ze ons niet graag hebben. We zouden daar steeds mee geconfronteerd worden. [...] Ik herinner me nu ook dat we voor de bevalling ook geweigerd werden in het ziekenhuis omdat we geen documenten hadden. Wetende dat ze in de negende maand was. Ik sprak er met de directeur, degene aan de receptie behandelde ons zeer slecht terwijl mijn vrouw zwanger was en we wilden enkel een gewone bevalling.” (notities 14 september 2018, p. 9-10).

6.3. Verzoeksters moeder, als voogd, verklaarde: *“In de schermclub had er problemen, als ze hem moesten betalen, gewoon omdat hij Venezolaan is en geen documenten heeft, ze zeiden hem dat hij moest werken, dat ze hem wel zullen betalen als ze willen. Er waren veel atleten die niet naar de training gingen omdat ze een Venezolaanse coach weigerden. Er waren verschillende vertegenwoordigers die kritiek hadden en de club met de vinger wezen omdat de coach Venezolaan was. Ze zeiden dat er veel Venelozanen waren en vroegen zich af waarom ze een Venezolaanse coach moesten nemen. Ook, er was een kritiek moment bij de bevalling. Ze controleerden de verzekering in twee ziekenhuizen nadat ik mijn nationaliteit zei. Ze aanvaardden me maar in het derde ziekenhuis omdat het dringend was. We hadden die slechte ervaring, we waren er niet gelukkig en na zes maanden zouden we illegaal zijn. Daarom moesten we terug keren en nieuwe ideeën krijgen over wat met ons zou gebeuren want we hadden nu een kind, we moesten aan haar belang denken.” (notities 14 september 2018, p. 30).* Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet verzoeksters moeder, als voogd, nog optekenen: *“Als het van ons afhangt dan niet, we hadden geen goede ervaring in Ecuador, we zijn vaak afgewezen geweest als Venezolanen. Zoals jullie weten zijn er veel xenofobische acties tegenover Venezolanen in de buurlanden. We hebben niemand en niets in Ecuador, zelfs geen bankrekening.” (notities 10 oktober 2018, p. 11).*

6.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat zij in Ecuador het slachtoffer waren van discriminatie en xenofobie, onder meer in de gezondheidszorg (bij de bevalling werd de moeder van verzoekster eerst geweigerd in het ziekenhuis), op de arbeidsmarkt (de vader van verzoekster werd verschillende maanden niet betaald), op de huizenmarkt etc”* en wordt gewezen op *“het World Report 2018 Ecuador dat bevestigt dat er geen internationale bescherming geleverd wordt aan Venezolanen in Ecuador”* en op *“internationale media”* (*“The guardian, “Ecuador targets Venezuelan migrants after woman’s death”, 21 januari 2019”, “Telesur, “Venezuela Announces Measures to Help Migrants Facing Xenophobia”, 21 januari 2019”, “The Washington Post, “Ecuador tightens rules for Venezuelans after brutal murder”*) waarin de xenofobie en discriminatie jegens Venezolanen in Ecuador zouden worden bevestigd.

6.5. De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

6.6. De verklaringen van verzoeksters ouders over hun verblijf in Ecuador wijzen hier niet op. Uit hun verklaringen blijkt dat ze zes maanden legaal in Ecuador konden verblijven (notities 14 september 2018, p. 30), dat verzoeksters vader er maandenlang werkte als coach in een sportclub en dat verzoekster werd geboren in een Ecuadoriaans ziekenhuis (notities 14 september 2018, p. 9-10, 30). Uit de op het CGVS voorgelegde stukken blijkt voorts dat verzoeksters geboorte er op 19 augustus 2016 werd geakteerd, dat zij op 24 augustus 2016 een Ecuadoriaanse identiteitskaart kreeg, dat zij op 6 september 2016 een Ecuadoriaans paspoort kreeg uitgereikt en op 6 juni 2017 ook een Schengenvisum te Caracas.

6.7. Dat *“het World Report 2018 Ecuador”* volgens het verzoekschrift zou vermelden *“dat er geen internationale bescherming geleverd wordt aan Venezolanen in Ecuador”* doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

6.8. De citaten in het verzoekschrift van *“internationale media”* (*“The guardian, “Ecuador targets Venezuelan migrants after woman’s death”, 21 januari 2019”, “Telesur, “Venezuela Announces*

Measures to Help Migrants Facing Xenophobia", 21 januari 2019", "The Washington Post, "Ecuador tightens rules for Venezuelans after brutal murder") betreffen een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in Ecuador werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat de door haar ingeroepen discriminatie in Ecuador jegens Venezolanen dermate ernstig is dat zij hiervoor een reëel risico op ernstige schade loopt en dat zij bijgevolg voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Ecuador een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan wanneer hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet kan oordelen over de grond van het beroep. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES